

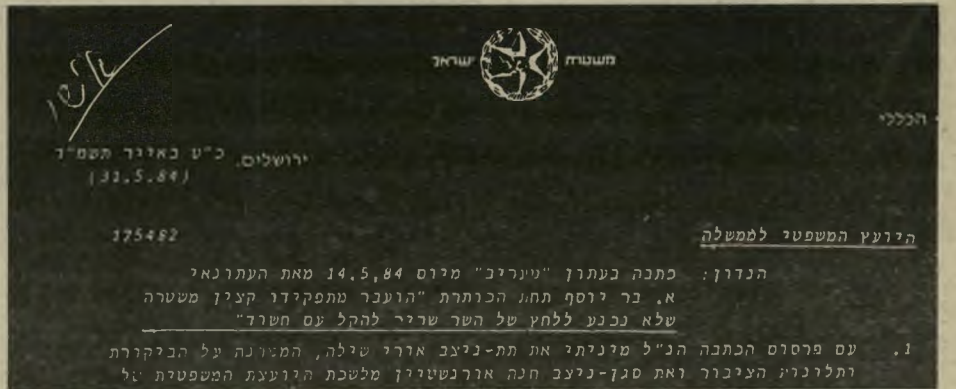
עלי קופנה

חסויו!

לידי העולם הזה הגיע מיסמך חסוי, שנשלח על-ידי מפכ"ל המיטרה, רבניצב אריה איבצן, ליועץ המיטרה לממשלה, הפרופסור יצחק זמיר. המיטרה מיום 31.5.84 מיום האשמות שהועלו נגד השר אברהם זעיריר וקצינים בכירים במיטרה. במיטרה טוען איבצן: "אנו מייחסים חומרה רבה להסתת אשמות-שווא מסוג זה. הגורמות בפירסומן נזק

למיטרה וליצירת תרמית שלילית למערכת בעיני הצבור. לאור האמור הנני מעביר לעיונך את מימצא הבדיקה ואת החומר שנאסף, שעליו מתבססים המימצאים האמורים, על-מנת שתחקור בעניין ותספיל בו, ככל דרך שתמצא לנכון".

מה שנשגב מבניתי הוא: למי מתכוון המשורר בשירו, כשהוא אומר "הנני מעביר לעיונך". תוכנו של המיטרה הנ"ל, שמופיע עליו מכותב אחד בלבד (היועץ המיטרה לממשלה), ידוע לשתים מערכות עיתונים (העולם הזה ומעריב), וכאחת מהן — העולם הזה — אף מצוי עותק של המיטרה.

המיסמך הסודי לגמרי

במדינה

(המשך מעמוד 7)

שליטים הקוראים לנסיגת צה"ל מלבנון מייד. הם התחילו להתארגן, כשמישמר גדול של שוטרים ואנשי מיטרה-הג" כול מקיף אותם מכל עבר. הם התכוונו לצעוד לאורך רחוב דיונגוף ופרישמן לכיוון כיכר מלכיים-ישראל. נאומים לא תוכננו. רק מיצעד במרכז העיר תל-אביב, כדי לעורר את הציבור ולהזכיר לעם שצה"ל יושב כבר שנתיים מיותרות בלבנון, ואין סוף.

פטרונים בלי רשות. ואו, בעודם מחלקים את השלטים לאנשיהם. צצה מאיישם קבוצה גדולה של פוליטיקאים מוכרים. היו אלה צמרת רק"ח. אפילו מאיר וילנר טרם לבוא למקום, כשהוא מלווה בחבריו ובעוזריו. צעירים של רק"ח חילקו גם הם שלטים לאנשיהם, אחרים התרועעו סביב התהלוכה הצועדת, וניסו לעניין עובדים-ושבים ואת המפגינים עצמם בעיתון זו הדרך. ביטאון המפלגה הקומוניסטית. אחרים, פעילים לא-פחות, רצו לאורך ההפגנה כשהם מחלקים כרוזים של רק"ח. כך קרה שהפגנה אותנטית של תנועת יש גבול הפכה כימה לעסקני רק"ח, שניסו להשתלט עליה, כשהם דוחקים את אנשי התנועה ואוהדיהם לשולי התהלוכה ולוקחים עליה פטרונות ללא רשותם.

הממשלה

מדוע התפטר המנכ"ל?

מישרד האוצר נכנע לחץ

הקצינים, אך הפסיד את מנכ"ל

מנכ"ל האוצר, עמנואל שרון, התפטר מכיוון שראה בלחץ ראשי הצבא על השר שלו, יגאל כהן-אורג, להעלות את שכרם של אנשי צבא-הקבע, "סכנה לדמוקרטיה". ראשי-האוצר הסכימו, השבוע, שהרמטכ"ל, רביאלוף משה לוי, הביא עימו לשיבות שעסקו בנושא זה קצינים בכירים רבים, ויצר אווירה של פוטש צבאי. הקצינים הסכימו לשים שמערכת-הביטחון מתערעת, ושמע"ך הקצינים בצבא-הקבע עלול להתמוטט, אם האוצר לא יבוא לקראתם. כמה מטיעוני הקצינים כללו גם ניפונף בהרוגים, ונבואות קודרות על ההשלכות של אי-העלאת שכר על מוראל סגל-הקבע. המחזיק את צה"ל בלבנון.

רבים מראשי-האוצר נותרו בלתי-משוכנעים, ואף נחרדים מהתנהגות ראשי הצבא בפורום אזרחי כה בכיר. חרדה זאת הפכה לזעם מול פני תגובת הדרג הפוליטי. שרים בכירים אמרו לראשי-האוצר בגלוי שאין לרחות תביעה כזאת בתקופת בחירות. גישת כהן-אורג לכלכלת-בחירות גרמה אף היא לתסיסה רבה, שחיוקה את החלטת המנכ"ל להגיש את התפטרותו.

ראשי האוצר הם אמביולנטים מאוד לגבי השר, הם רואים בו איש מיקצוע מובהק, אנטי-תיזה לזרם אירורי "שרהם את מדינת-ישראל". בתחילת דרכו הוא העניק להם גיבוי בכל תוכניותיהם, שהיה להן גוון שמרני, אנטי-פוליטיטי מובהק.

כעת הם רואים בו איש, שבגד בטובת המדינה נגד מצפוניו האישי והמיקצועי. אחרים עדיין מניחים לו ליהנות מהספק, וסבורים שכל פוליטיקאי אחר היה נוהג בצורה עוד פחות אחראית.

בדיקה של העולם הזה, בקרב ארבעה פקידים בכירים שונים במישרד-האוצר העלתה שכולם תמימי-דעים בנושא אחד: לא היה ניתן להילחם באינפלציה, כשמדיניות-הביטחון הנוכחית היא בגדר נתון, בלי אכטלה של לפחות 300 אלף מפרנסים, "כהן-אורג או גר יעקובי" — הם ייאמצו לנהל את אותה המדיניות, או לחיות על 800 אחוז אינפלציה, הם אומרים באורח נחרץ ביותר.

מה היה

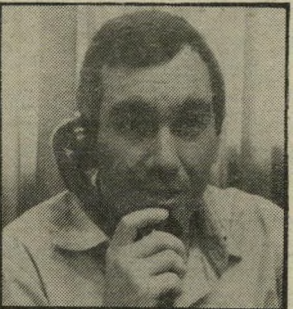
קורה לולא...

כעת, כשהמרוץ לקראת הבחירות נכנס להילוך גבוה, מליוני שקלים כבר נזרקו למערכת, ופירסומים, עסקנים ודומיהם חוגגים את שעתם היפה — הגיע, אולי, הזמן לקחת פסק-זמן ולשאול: מה היה קורא לולא...?

א' — לולא העליב ראשי הממשלה, יצחק שמיר, את אהרון אברחמיאן, מנהיג תמי"ז?

העולם הזה כבר ריוח, שמרגע שגמלה בליבו של מנהיג תמי"ז ההחלטה להקדים את הבחירות — הוא ניהל שיחות-גישוש: אחת עם יצחק רבין, (השיחה עם שימרון פרס היתה מיותרת, מכיוון שעמדתו, בעד הקמת הבחירות, היתה ברורה) והשניה עם סגור-ראשי הממשלה, דויד לוי.

השניים קלטו את המסר שרצה להעביר להם אברחמיאן. יצחק רבין תמך ביוזמת המערך להביע אי-אמון

ניסים מישעל הכל בגלל

בממשלה, על אף עמדתה המוצהרת של תמי"ז לרחות הצבעה כזו, ואילו דוד לוי מיהר לצלצל לראשי הממשלה ולהתריע מפני משהו העומד להתחולל.

כאן עשה שמיר צעד, שעלה לו אולי במישרתו, ותחת להיפגש עם אברחמיאן בעצמו שלח אליו את רזני מילוא. העולם הזה דיווח כבר שרזני לא הבין את המסר שניסה מנהיג תמי"ז להעביר לו. לא ברור אם המסר אכן הועבר. מה שברור, לעומת זאת, הוא שבניקבות צעדו זה של שמיר התחזקה בליבו של מנהיגה הפגוע של תמי"ז ההחלטה להקדים את הבחירות.

ב' — לולא רצה כתבי הטלוויזיה, ניסים מישעל, בסקופ?

דקות ספורות לפני שנכנס אהרון אברחמיאן לשידור ההיסטורי בטלוויזיה, הוא קיבל טלפון מאחד מאנשי הליכוד, הנמצא בידירות עימו. הנ"ל הפציר בו לסגת מהכרזתו בתרם השמעתה, ואז חטף מישעל את הטלפון והודיע שאין כוונתו לפספס את סקופ השנה.

אברחמיאן כננס לשידור, והשאר כבר שייך להיסטוריה.

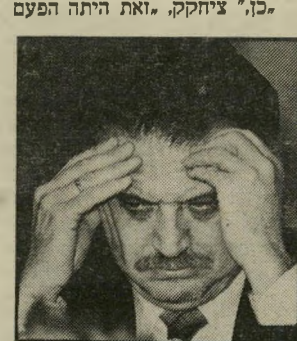
ישראל השניה לישראל הוותיקה. מאוחר יותר, ברקתי עם שריר אם אכן שמעו אוניי נכונה, והוא אישר בגאווה: "היום כבר אין ישראל השניה. היום — לכולם יש הזדמנות שוות".

ביקשתי דוגמות, וזכיתי באחת ויחידה: "בניגוריון דיבר על רמטכ"ל תימני, ואילו אנחנו עשינו זאת: נכון, הוא לא תימני, אבל הוא (רביאלוף משה לוי) עדות-מיזרח". אחר-כך הגיע תורו של שר-האוצר, יגאל כהן-אורג, שחסך מעצמו את חוץ-אחרית-הימים של שריר, והכין באותו זמן את נאומו שלו במרומי חדרו בבלון.

היה ערב יפה

את יום החמישי החולף ניתן היה להכתיר כיום-ההסברה הלאומי: "כינוסי מסבירים" התקיימו במלון תדמור (תמ"ז), בבנייני האומה (המערך), ואילו במלון דיפלומט (השייר לחיים שיף — התקיים "כינוס המסבירים" של הליכוד. מכיוון שלליכוד אין מתחרים בצבעוניותו, ומכיוון שהוכרז לי במהלך הכינוס (ליתר דיוק: כשעה אחרי פתיחתו), במסגרת האופנה המיפלגתית האחרונה, ש-הכינוס סגור לעיתונאים — החלטתי לפתוח אותו לפניכם: תפקיד הנחיית הערב הוענק לרזני מילוא — עליידי ראש מטה-ההסברה של הליכוד, רוני מילוא.

"התרגשת?" שאלתי אותו לאחר מכן.

אברהם שריר ממלא מקום

הראשונה שהנחיתי ערב. אני לא רגיל לזה ו... בקיצור: תשואות ראשונות לרוני מילוא. הגיע תורו של שרה-תיירות, אברהם שריר, שפתח את הערב בתוקף תפקידו כממלא-מקומו של ראש-מטה הבחירות של הליכוד, דויד לוי.

באום בן 45 דקות בישר שריר שהליכוד הסיר את המחיצות בין

מה שבטוח בטוחו

מה יקרה אם יאבד יום אחד? כל דאגה פרטית נגמרת יחד עם היום. מה שיש רוחו לי שמש יצחק משה מנהל מנהל מסחרי, שמה הוא נוסע בייקנות הראוי-לעיון את הנאמר בישיבות הממשלה.

גם משקיע אנרגיה לא מבוטלת כדי להיות נחמד. בכינוס-המסבירים של הליכוד פונים אליו אנשים בפשטות, יגאל, יש לי בעיה. זה קורה במעלית, בלובי, תוך כדי הליכה. הוא מדבר עם כולם. עם מי הוא לא מדבר? אני לא מדבר עם אנשים בעת שבייתה. הוא מכריז באוזניי כמה פעמים. הרעיון העומד מאחורי טיעון זה ברור: לא להיכנע לסחנות, לאיזמים וכיוצא באלה. כשמתבוננים במגרלי ההורים, השרועים באפסית כוחות על המדרכה — כל הטיעונים האלה מגוחכים.

העברנו להם תישעה מליון דולר. אלה, פשוט, מישפחות שריר צות עוד? מסביר לי כהן-אורג את המצב. בחוזרים שהרעיון עליי השובתים, רווקא, מובעים רצונות נוספים, יותר מוחשיים (למשל: קנית ביצי הרבייה והשמדתן, כדי למנוע המשך ייצור מופרז, מעבר לביקוש). אולם מניין ידע זאת, אם לא נפגש עימם?

מה יהיה? אני מתעניינת. כהן-אורג לא נשמע מוטרד במיוחד. אני מזכירה לו ששכית-רעב היא בעלת אורח-חיים מוגבל, מסיבות פיסיקליות. לוגיות. הוא מסכים ומאשר ש-זכותך להתרגש משכית-רעב. הוא לא נשמע נרגש במיוחד. בינתיים, עבר במקום צוות טלוויזיה, והעלה את השובתים על המפה.

מחכים לשר האוצר

יום חמישי, הכנסת נטושה. גם משרד-הממשלה. רוב הפעילות עברה לתלאיביב. בין הכנסת למישרד-האוצר מפרים את השימון כמה אנשים, השרועים באפסיות מוחלטת על המידרכה. כמה שלטים מביעים מסר בלתי-ברור: "הזהירו מעושי — 3200 שקל". העובדים-יושבים המי

כהן-אורג למי איכפת?

עטים אינם נעצרים. זהו יומה החמישי של שכית-הרעב של כמה מישפחות, המתפרנסות מגידול הורם. למי הם מחכים? לשר-האוצר? אני מבחירה להם ששר-האוצר נטש את לישכתו לטובת סיור בהתי-יישבויות.

אולי יבואו חב-ריכנסת, הם מקווים. אני מערכת אתם שהכנסת לא תפעל עד היום השני, ואת מקום האכונה תופסת אדישות. אולי נלך למישרד ראש-הממשלה? שואל אותי אחד מהם. כמישרד ראש-הממשלה מתארח באותה עת שר-התיירות הצרפתי. בטח יורקו אותנו משם, הם מנבאים. מסתבר מדברתי הם שום סולקו גם מרחבת מישי-רדי-האוצר, לכל יטרידו את מנוחתו של השר.

השר לא רוצה לשמוע מאיתנו, הם מתלוננים. יגאל כהן-אורג הוא, לכל הדיעות, בחור נחמד. הוא